

РЕШЕНИЕ

№ 2729

гр. София, 16.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 59 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател:

при участието на секретаря

като разгледа докладваното от Гражданско дело № 20221110165502 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от А. С. С., ЕГН: *****, адрес:, срещу –, Булстат: адрес:, като главен ответник, и, адрес:, като евентуален ответник, с която са предявени обективно кумулативно съединени искове, както следва:

- иск с правно основание чл. 181, ал. 1, предл. 2 ЗМВР за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата от 2922,00 лв., представляваща левовата равностойност за неосигурена безплатна храна за периода от 01.12.2019 г. до 09.12.2021 г., в размер на 120 лв. за всеки месец, ведно със законната лихва за забава от датата на подаване на исковата молба в съда – 30.11.2022 г., до окончателното изплащане на вземането;
- иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата от 577,82 лв. *(след допуснато с протоколно определение от 17.11.2023 г. изменение на иска на основание чл. 214 ГПК)*, представляваща мораторна лихва за периода от 01.01.2020 г. до 29.11.2022 г.

В исковата молба се твърди, че на 10.11.2003 г. ищцата започнала работа в

.....–при (....) – като първоначално работодателя по трудово правоотношение, а от м.09.2005 г. била назначена като държавен служител по ЗМВР. Със заповед на министъра на вътрешните работи била назначена на основание чл. 9 ЗДСл на длъжност „Началник“ на сектор „Финансово осигуряване“ в ...–..... при Сочи, че съгласно разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР на служителите на МВР се осигурява ежемесечно храна или левовата ☐ равностойност, чийто размер се определял със заповед на министъра на вътрешните работи. За процесния период левовата стойност на дължимата храна била в размер на 120 лв. на месец. Ищцата сочи, че до 01.02.2017 г. е получавала левовата равностойност на храната. Твърди, че на основание чл. 181, ал. 1 вр с чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР в качеството си на държавен служител, заемащ длъжността „Началник“ на сектор „.....“ за процесния период, ѝ се полагала левовата равностойност на храната за служителите в МВР в размер на 2922,00 лв., представляваща сбор от ежемесечно дължимите суми за храна в размер на 120 лв. всеки месец за периода от 01.12.2019 до 09.12.2021 г., като същите не му били изплатени. Заедно с главницата ищецът моли съдът да осъди ответника да му изплати мораторна лихва в размер на 575,15 лв. за периода 01.01.2020 г. до 29.11.2022 г., както и законна лихва от датата на подаване на исковата молба – 30.11.2022 г., до окончателното ѝ изплащане. На осн. чл. 17, ал. 2 ГПК, ищецът моли съда инцидентно да се произнесе по законосъобразността и валидността на подзаконов нормативен акт, какъвто се явява Наредба № 8121з-773/01.07.2015 г., в коятонедопустимо е излязъл извън своята компетентност и е изключил от кръга на правоимащите левовата равностойност на храната за служителите на МВР, държавни служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР. Твърди, че същият е поставен в неравностойно положение спрямо други служители на МВР, заемащи същата длъжност, но по трудово правоотношение. Твърди, че за целия период, след преназначаването ѝ по служебно правоотношение не ѝ е предоставяна храна в натура, нито пък ѝ е изплащана нейната левова равностойност, дължима по чл. 181, ал. 1 ЗМВР. Претендира и сторените по делото разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове като недопустими, а евентуално като неоснователни. Твърди, че ищцата е служител при първия ответник, която по силата на чл. 37 ЗМВР е самостоятелно юридическо лице

със собствен бюджет. Не оспорва твърденията за наличие на служебно правоотношение между ищцата и, и положения труд от ищцата. Твърди, че последната е служител от категорията на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, чийто статут се урежда от ЗДСл, правилата на ЗМВР се прилагат само частично и то при наличие на законови препратки, поради което разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР е неприложима в отношенията с ищцата. Претендира разноси по делото.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът –, е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове по основание и размер, като излага подробни съображения за неоснователност на същите. Не оспорва твърденията за наличие на служебно правоотношение между страните и положения труд от ищцата. Твърди, че последната е служител от категорията на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, чийто статут се урежда от ЗДСл, правилата на ЗМВР се прилагат само частично и то при наличие на законови препратки, поради което разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР е неприложима в отношенията с ищцата. Счита, че ако се приеме обратното, че ищцата като държавен служител в системата на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР има право на храна или нейната равностойност съгласно чл. 181, ал. 1 от ЗМВР, то тя би била поставена в привилегировано и по-благоприятно положение в сравнение със служителите по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, чиито правоотношения не са се преобразували в служебни по силата на § 69, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗМВР (в сила от 01.02.2017г.), доколкото би получавала храна, респективно равностойността ѝ, веднъж като съставна част от основното му възнаграждение и втори път, отделно като допълнително плащане. Твърди, че поради тези причини не е необходимо във фиша за работната заплата на ищцата сумите за храна да се извеждат в отделно перо и да се изваждат от облагаемия му доход, тъй като на нея не ѝ се полагат такива суми – храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР. След преобразуване на правоотношението на ищцата тя можела да получава единствено установената основна заплата по служебното правоотношение, както и допълнителните възнаграждения по чл. 67, ал. 7 ЗДСл, но не и допълнителни възнаграждения по друг закон, в частност по ЗМВР. Също така, след като в конкретния случай при първоначалното определяне на възнаграждението на ищцата като държавен служител по ЗДСл е било спазено изискването на § 69, ал. 6 от ПЗР към ЗИД

на ЗМВР (видно при сравнение на общия размер на начисленията през м.12.2016 г. и м.01.2017 г. преди преобразуване на правоотношението в служебно такова по ЗДСл, което заедно с храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР възлизало бруто съответно на сумите 1645,60 лв. и 1529,88 лв. при основна заплата в размер на 1088,00 лв., а след преобразуването, само основната заплата като държавен служител през м.02.2017 г. била определена в размер на 1778,00 лв., която била по-висока с 690 лв. от получаваната до момента), то предявеният иск се явявал изцяло неоснователен.

Твърди, че ЗМВР е специален нормативен акт, регламентиращ статута на служителите по чл. 142, ал. I, т. 1 ЗМВР, като обосновава различен метод на правно регулиране на работното време, трудовото възнаграждение и др. С оглед специалния характер на акта, размерът на дължимото допълнително възнаграждение следвало да се определи съобразно специалните правила, посочени в закона и в издадените наредби и заповеди на министъра на вътрешните работи, въз основа на призната от закона делегация. Съгласно чл. 2, ал. 1 ЗМВР дейността на МВР била насочена към защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението. За постигане на тези цели на закона, законодателят бил предвидил в ЗМВР различен режим на служителите с полицейски правомощия (по-утежнен в сравнение с този по ЗДСл и КТ), но и привилегии за служителите на МВР (увеличен клас за прослужено време, удължени почивни дни, ранно пенсиониране, обезщетение за трудова злополука и др.), каквито не били предвидени за работещи то по ЗДСл и КТ). Оспорва по основание и размер претенцията за обезщетение за забавено плащане. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявените иски като неоснователни и недоказани. Претендира разноски по делото.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

Предмет на делото са иски с правно основание чл. 181, ал. 1, предл. 2 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По иска с правно основание чл. 181, ал. 1, предл. 2 ЗМВР:

Съгласно чл. 181 ЗМВР (в сила от 28.11.2014 г.) на служителите на МВР се

осигурява храна или левовата и равностойност.

Видно от заповед № 8121К-2354 от 07.02.2017 г. на на основание чл. 9 ЗДСл и § 69 ПЗР към ЗИДЗМВР (Обн. ДВ, бр. 81 от 14.10.2016 г.) ищцата А. С. С. е назначен за държавен служител на длъжност „.....“ към –при –, считано от 01.02.2017 г. Съгласно чл. 61, ал. 2 КТ за длъжности, определени в закон или в акт на, трудовият договор се сключва от по-горестоящия спрямо работодателя орган, като в тези случаи трудовото правоотношение се създава с предприятието, в което е съответната длъжност. Цитираната разпоредба е приложима по аналогия и при действието на Закона за държавния служител и другите закони, уреждащи държавна служба, когато служебното правоотношение възниква от акт на компетентен орган по назначението, който е част от структурата на едно учреждение, но служебното правоотношение се осъществява в рамките на друго такова (в посочения смисъл – решение № 99/03.07.2019 г. по гр. д. № 1876/2018 г. на ВКС, IV ГО; решение № 11/27.01.2016 г. по гр. д. № 3330/2015 г. на ВКС, IV ГО; решение № 470/28.02.2014 г. по гр. д. № 3253/2013 г. на ВКС, IV ГО и др.). В настоящия случай орган по назначението на ищцата като държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР е министърът на вътрешните работи, а предприятието, в което са заеманите от него длъжности е в ГД „Гранична полиция“ - МВР. Съгласно чл. 37, ал. 2 ЗМВР Главните дирекции, областните дирекции, дирекция „Миграция“, дирекция „Международни проекти“, дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“, дирекция „Комуникационни и информационни системи“, Академията на МВР и Медицинският институт са юридически лица, поради което и материално – правено легитимиран да отговаря по предявените искове е главният ответник

Няма спор между страните, че в процесния период от 01.12.2019 г. до 09.12.2021 г. и към момента на предявяване на иска ищцата А. С. С. е заемала длъжността „.....“ към при –, както и че през процесния период ищцата е била със статут на държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР и е изпълнявала през цялото това време служебните си задължения. Посочените обстоятелства се установяват и от цитираната по-горе №г. на, служебна бележка рег. № г. и приложените по делото фишове за заплати, представени от ответника – МВР.

Със заповеди №, на основание чл. 181, ал. 4 вр. с ал. 1 ЗМВР е определил на служителите от МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 и ал. 3 ЗМВР през 2020 г. и през 2021 г. левовата равностойност на храната в размер на 120 лв. месечно (л. 72 и л. 77 от делото).

Спорните по делото въпроси са от правен характер, а именно: 1) обстоятелството, че в процесния период ищцата е била държавен служител по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗДСл означава ли, че статутът ѝ се урежда само от ЗДСл или той се прилага единствено, доколкото в специалния ЗМВР не са предвидени изключения, касаещи статута на лицето, заемащо служебно правоотношение и 2) съобразно правната уредба на ЗМВР (в сила от 28.11.2014 г.) и подзаконовите нормативни актове относно прилагането на ЗМВР кои са служителите на МВР, на които се следва храна или левовата и равностойност.

Настоящият съдебен състав не споделя възраженията на ответника, че статутът на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се определя изключително от ЗДСл. Съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 1 ЗМВР служителите на МВР са държавни служители-полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението (т. 1); държавни служители (т. 2) и лица, работещи на трудово правоотношение (т. 3). От събраните доказателства се установи, че през процесния период страните по делото са били обвързани от служебно правоотношение, като ищцата е имала статут на държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР.

Съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 4 ЗМВР статутът на държавните служители по ал. 1, т. 2 се урежда със Закона за държавния служител и с чл. 56, чл. 151, ал. 1 и 7, чл. 156, ал. 4, чл. 181, ал. 3, чл. 182, чл. 185, ал. 1, чл. 186а, чл. 190, ал. 2, чл. 191 и 233 от този закон, но разпоредбата на чл. 142, ал. 4 ЗМВР следва да се тълкува във връзка с чл. 1 ЗМВР, който има характер на обща разпоредба, определяща предметния обхват на закона, и гласи, че ЗМВР урежда принципите, функциите, дейностите, управлението и устройството на (.....и статута на служителите в него. Настоящият съдебен състав счита, че цитираната разпоредба е обща и се отнася и до служители на ЗМВР със статут по чл. 142, ал. 1, т. 2 доколкото не са налице изрични норми, които да изключат приложението ѝ по отношение на тези служители. Оттук и ЗДСл е приложим относно статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР само и единствено при липсата на изрично специално правило в ЗМВР,

което би дерогирало общия закон. Изключването изцяло на статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР от приложното му поле би противоречало на основните принципи на управление на държавната служба в МВР, посочени в чл. 141 ЗМВР.

Съгласно чл. 181 ЗМВР на служителите на МВР се осигурява храна или левовата равностойност – т. е. на всички служители на МВР. В цитираната норма не е предвидено изключение на определена категория служители от системата на МВР и конкретно за държавните служители, какъвто е и ищецът. Обстоятелството, че в чл. 1 от Наредба № 8121з-773 от 1.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата равностойност на служителите на е посочено, че с нея се определят условията и редът за осигуряване на храна или левовата равностойност на служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и т. 3 ЗМВР и по § 86 от ПЗР на ЗИД на ЗМВР не променя този извод, тъй като законът не е делегирал на министъра на вътрешните работи да определя кои служители следва да получават храна или парична равностойност, респ. да ограничи кръга на работещите с право да получат храна или парична равностойност, а само да определи условията и реда за предоставяне на сумите и доволствията по чл. 181, ал. 1- 3 ЗМВР /ал. 4 на чл. 181 ЗМВР/. Дори да се приеме, че е налице противоречие между разпоредбата на чл. 1 от Наредба № 8121з-773 от 01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи и специалния ЗМВР, то следва да се приложи разпоредбата на нормативния акт от по-висока степен, т. е. чл. 181, ал. 1 ЗМВР. В този смисъл за определяне кои лица имат право на безплатна храна или левова равностойност съдът следва да изходи единствено и само от ЗМВР.

На следващо място, освен буквалното и граматическо тълкуване на посочената разпоредба, следва да бъдат съобразени и принципите на управление на държавната служба в МВР и най-вече тези за забрана за дискриминация и обективност. Приемането на тълкуването на закона, посочено от ответника, би поставило дългогодишни държавни служители от системата на МВР в неравностойно положение спрямо другите служители на МВР, които са назначени по трудово, респ. по служебно правоотношение по ЗМВР. Така, възможно е сходни длъжности да се заемат, както по трудово правоотношение, така и по служебно по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР. Не би

отговаряло на принципите и духа на закона тълкуване, при което за сходни длъжности на лицата по трудови правоотношения се осигурява храна или се изплаща левовата равностойност, а на тези по служебно правоотношение по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР – не. Още повече според § 69 от ПЗР на ЗМВР (в сила от 01.02.2017 г.) служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 от ЗИД на ЗМВР, и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на МВР и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, се преобразуват в служебни правоотношения по ЗДСл, считано от датата на влизане на този закон в сила. Следователно, на служителите, чиито правоотношения по силата на закона се преобразуват в служебни такива по ЗДСл, също се дължи левова равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР, или – изрично ЗМВР урежда, че в хипотези на преобразуване по силата на закона на правоотношенията със служителите в такива по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се дължи левова равностойност за неосигурена храна. Такова следва да бъде разрешението и при сключването на служебно правоотношение по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР предвид разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР и с оглед справедливото и равно третиране на работниците и служителите в системата на МВР. Изложеното обосновава извод, че обстоятелството, че ищцата е имала качеството на служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР поражда правото на същата да получи от работодателя си храна или левовата равностойност, предвидени в специалните разпоредби, уреждащи правния статут на лицата, работещи в системата на МВР.

Така приема преобладаващата съдебна практика напр.: решение № 6314 от 7.12.2023 г. на СГС по в. гр. д. № 2937/2023 г.; решение № 3861 от 13.07.2023 г. на СГС по в. гр. д. № 12113/2021 г.; решение № 261141 от 5.11.2020 г. на СГС по в. гр. д. № 11135/2019 г.; решение № 2750 от 30.05.2023 г. на СГС по в. гр. д. № 9912/2022 г.; решение № 3516 от 3.07.2023 г. на СГС по в. гр. д. № 2307/2022 г.; решение № 3859 от 13.07.2023 г. на СГС по в. гр. д. № 3889/2022 г.; решение № 3157 от 14.06.2023 г. на СГС по в. гр. д. № 4496/2022 г.; решение № 1519 от 21.06.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 14332/2021 г. и мн. др.

Както се спомена по-горе за заварените правоотношения се прилага § 69, ал. 1 ПЗР на ЗМВР, съгласно която служебните правоотношения на

държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 от ЗИДЗМВР (ДВ, бр. 14 от 2015 г.) и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, се преобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния служител, считано от датата на влизане в сила на този закон. За служителите, работещи по така преобразуваните служебни правоотношения в § 69, ал. 6 ПЗР на ЗМВР, се предвижда да се определи индивидуална основна заплата, включваща допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР. Още повече съгласно изменението на чл. 142, ал. 4 ЗМВР, при уреждането на статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се прилага нормата на чл. 181, ал. 3 ЗМВР, предвиждаща право на държавните служители да получават безплатна храна или левовата и равностойност. Тоест, в преходните и заключителните разпоредби, а и в чл. 142, ал. 4 ЗМВР е изрично уредено, че на служителите, работещи по преобразувани във служебни правоотношения по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, каквото е процесното, се дължи допълнително възнаграждение за храна.

Съгласно § 69, ал. 6 ПЗР на ЗМВР левовата равностойност на храната не се изчислява отделно, а представлява компонент от получаваното от служителя основно месечно възнаграждение. Въпреки това ответникът не е доказал, че на ищцата е начислявана необлагаема (по смисъла на чл. 181, ал. 6 ЗМВР) компонента на суми за храна. Напротив, от материалите по делото и най-вече от фишове за заплати, се констатира обратното, че такова допълнително възнаграждение не е било начислявано към заплатата на служителя. Видно от фишове за заплати е, че към м.01.2017 г. на служителката е било начислявано допълнително възнаграждение за храна в размер на 120 лв., след което за м.02.2017 г. са начислявани единствено пари за облекло и СУЦ (възнаграждение за постигнати резултати). Като индиция за включването в основното възнаграждение на пари за храна се сочи и се установява обстоятелството, че основната заплата на служителя към 01.01.2017 г. – 1088,00 лв. (1529,88 лв. с всички допълнителни възнаграждения) е значително по-ниска от основната заплата считано от 01.03.2017 г. – 1778,00 лв., а и през процесния период. Това обаче само по себе си не означава, че в

това новоопределено основно възнаграждение е включена компонента пари за храна. Този факт подлежи на доказване и следва да се изведе от приети вътрешни правила за организация на работната заплата или друг равнозначен документ. По делото това твърдение на ответната страна остава недоказано при условията на пълно и главно доказване. От представените по делото Вътрешни правила за заплатите на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР не се установява твърдението на ответниците, че сумата дължима за храна е била включена като компонент в основното месечно възнаграждение на служителите от тази категория, включително и на ищцата (л. 117 – л. 121 от делото). Още повече следва да се спомене, че съгласно чл. 11 от Наредба № 8121з-773 от 1.07.2015 г. сумата по чл. 4 (за храна) не е елемент от брутното месечно възнаграждение. Следователно има правна уредба, според която това допълнително възнаграждение за храна следва да се начислява отделно, още повече поради необлагаемия му характер, което в случая безспорно не е било сторено.

Съгласно чл. 4 от Наредба № 8121з-773 от 1.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи, служителите на МВР, на които не се осигурява храна, получават ежемесечно левовата ѝ равностойност, която се определя ежегодно със заповед на министъра на вътрешните работи. В случая не се спори между страните, че през исковия период ищцата е полагала труд. Не се твърди и установява да ѝ е била осигурена храна, с оглед на което следва да се приеме, че в нейна полза е възникнало вземане за левовата ѝ равностойност. Цитираната наредба и издадените въз основа на чл. 4 от същата заповеди на министъра на вътрешните работи № 8.....г., № г. и № г. касаят единствено служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 и ал. 3 ЗМВР. Доколкото обаче съдът намира, че се дължи левова равностойност за неосигурена храна и на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР и предвид липсата на правна уредба относно нейния размер, следва по аналогия съответно приложение да намерят именно правилата на посочените подзаконови нормативни актове. Ето защо и на основание чл. 4 от Наредбата от 01.07.2015 г. във връзка със заповедите на министъра на вътрешните работи на ищцата за процесния период от 01.12.2019 г. до 09.12.2021 г. се дължи ежемесечно левова равностойност за неосигурена храна в размер на 120 лв. или дължимото обезщетение за неосигурена храна за 24 пълни месеца

и 1 непълен месец (01-09.12.2021 г. -7 работни дни) е 2 922,00 лв., съгласно заключението на вещото лице по изготвената ССЧЕ, до който следва да се уважи искът.

Искът е основателен като доказан и следва да бъде уважен спрямо предпочитания ответник – –

Като законова последица върху главницата следва да се присъди и законната лихва от дата на подаване на исковата молба – 30.11.2022 г., до окончателното изплащане.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД, при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Съгласно чл. 20, ал. 2 от приложените по делото вътрешни правила за заплатите на държавните служители по чл. 142, ал. 1 , т. 2 ЗМВР, заплатите на служителите се заплащат до два пъти месечно – авансово до 12-то число на месеца и окончателно до 27-мо число през текущия месец. Следователно и сумите по чл. 181 ЗМВР са дължими до 27-мо число на текущия месец, с оглед на което вземането за първия месец от исковия период – м.12.2019 г. става изискуемо на 28.12.2019 г. Предвид основателността на главния иск, основателна се явява и акцесорната претенция за мораторна лихва. В случая вземанията са с определен падеж на изпълнение (до 27-мо число на съответния месец), като с изтичането на срока ответникът е изпадал в забава по отношение плащането на вземането за паричната равностойност за храна за всеки месец.

Изготвената по делото ССЧЕ установява, че общият размер на дължимата мораторна лихва за периода от датата на забава за съответния месец (28-мо число) до 29.11.2022 г. (съгласно претенцията на ищцата) е 577,82 лв. В настоящия случай ищцата претенидира мораторна лихва от 01.01.2020 г., следователно дължимата мораторна лихва върху задължението за м.12.2019 г. следва да се изчисли не от 28.12.2019 г., а от 01.01.2020 г., в който случай същата би била не в размер на 35,59 лв. (както е съгласно ССЧЕ), а в размер на 35,47 лв. (определен от съда на основание чл. 162 ГПК с помощта на общодостъпен лихвен калкулатор), т.е. с 0,12 лв. по-малко. Следователно дължимата мораторна лихва за процесния период от 01.01.2020 г. до 29.11.2022 г. е в размер на 577,70 лв.

С оглед гореизложеното предявеният иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД в частично основателен и следва да бъде уважен за сумата от 577,70 лв. и за периода от 01.01.2020 г. до 29.11.2022 г., а за разликата над този размер до пълния предявен размер от 577,82 лв. *(след допуснато с протоколно определение от 17.11.2023 г. изменение на иска на основание чл. 214 ГПК)* следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По разноските:

С оглед изхода на спора право на разноски имат и двете страни.

Ищцата претендира разноски в размер на 600 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение. Съдът счита, че направеното възражение за прекомерност неоснователно, доколкото заплатеното адв. възнаграждение не надвишава минималния размер, предвиден в Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищцата спрямо главния ответник следва да се присъдят разноски за заплатено адвокатско възнаграждение, съразмерно с уважената част от исковете, в размер на 599,98 лв.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК главният ответник –, има право на разноски, съразмерно с отхвърлената част от исковете. Същият претендира юрисконсултско възнаграждение, чийто размер съдът определи в минимален размер от 100,00 лв. на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 25 НЗПП, от която сума с оглед отхвърлената част от исковете следва да му се присъди сумата от 0,01 лв.

Главният ответник –, следва да бъде осъден да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК по сметка на Софийски районен съд дължимата съобразно уважения размер на исковете държавна такса и разноски в размер на 539,98 лв.

Евентуалният ответникима право на разноски по делото, доколкото претенцията спрямо него не се разглежда предвид уважаването на исковете срещу главния ответник, с оглед на което по аналогия от чл. 78, ал. 4 ГПК на последния следва да се присъди сумата от 100,00 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА при, Булстат: адрес:, да заплати на А. С. С., ЕГН: *****, адрес:, на основание чл. 181, ал. 1, предл. 2 ЗМВР, вр. чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, следните суми:

- сумата от 2922,00 лв., представляваща левовата равностойност за неосигурена безплатна храна за периода от 01.12.2019 г. до 09.12.2021 г., в размер на 120 лв. за всеки месец, ведно със законната лихва за забава от датата на подаване на исковата молба в съда – 30.11.2022 г., до окончателното изплащане на вземането;
- сумата от 577,70 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 01.01.2020 г. до 29.11.2022 г., като

ОТХВЪРЛЯ предявения от А. С. С., ЕГН: *****, адрес:, срещу при, Булстат: адрес:, иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над уважения размер от 577,70 лв. до пълния предявен размер от 577,82 лв., като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА при, Булстат: адрес:, да заплати на А. С. С., ЕГН: *****, адрес:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 599,98 лв. – разноси в настоящото производство.

ОСЪЖДА при, Булстат: адрес:, да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК по сметка на Софийски районен съд сумата от 539,98 лв. – държавна такса и разноси в настоящото производство.

ОСЪЖДА А. С. С., ЕГН: *****, адрес:, да заплати на при, Булстат: адрес:, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от 0,01 лв. – разноси в настоящото производство.

ОСЪЖДА А. С. С., ЕГН: *****, адрес:, да заплати на, адрес:, сумата от 100,00 лв. – разноси в настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____